

РЕШЕНИЕ

№ 11525

гр. София, 10.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4108** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от директора на дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“ /ДИТСО/ срещу решение № 1335 от 18.03.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 91/2024 г., по описа на Софийски районен съд (СРС), 3 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 23-2300604/28.11.2023 г. на директора на ДИТСО, с което на Дейзи 68 ЕООД, на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1800 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на решението на СРС поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. Посочва се, че неправилно съдът е приел, че свидетелят В. изпълнява допълнителни задължения, възложени ѝ от председателя на читалището по трудовото правоотношение с него. Твърди се, че независимо от сключения договор между НЧ „Витоша 1951“ и В., както и независимо от уговореното в представения договор за наем между НЧ „Витоша 1951“ и Дейзи 68 ЕООД, дружеството Дейзи 68 ЕООД и В. е следвало да уговорят полагане на труд от страна на В. в полза на дружеството.

Аргументира се наличието на всички елементи, определящи правоотношенията между В. и санкционираното дружество като трудови, а именно работно време, работно място, задължение за спазване на определена трудова дисциплина и йерархична зависимост на работника при трудовия договор. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено НП. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ответника по касация адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт И., който поддържа жалбата и искането за отмяна на оспореното решение и за потвърждаване на НП. Претендира разноси.

Ответникът – Дейзи 68 ЕООД, се представлява от адвокат Н., който оспорва жалбата и изразява искане оспореното решение да бъде оставено в сила. Претендира разноси по представен списък.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор П., която дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

При извършена на 19.09.2023 г. проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол: гръцки ресторант, находящ се в [населено място], [улица], приключила по документи в ДИТ на 28.09.2023 г., е установено, че дружеството Дейзи 68 ЕООД, в качеството на работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на КТ и §1, т. 2 от ДР на ЗЗБУТ, не е уредил отношенията си по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като не е сключил трудов договор в писмена форма с лицето А. Ф. В., която на 19.09.2023 г., около 14:00 часа, се е намирала в кухнята и е миела чинии. От В. е била попълнена декларация, че работи за дружеството с работно време от 09:00 до 15:30 часа, при възнаграждение от 780 лв., с почивни дни през събота и неделя, както и че няма сключен писмен трудов договор.

Съставен е протокол за извършената проверка, в който са обективирани резултатите от нея. За установеното е съставен и АУАН № 23-2300604/28.09.2023 г., като от правна страна нарушението е квалифицирано като такова по чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено оспореното НП.

За да отмени НП, въззивният съд е приел, че в процесния случай не може да се направи категоричен извод, че А. В. е престирала труд с работно време и трудово възнаграждение, което да обуславя трудово правоотношение с Дейзи 68 ЕООД. Според чл. 9 от договора за наем от 08.04.2021 г., сключен между НЧ „Витоша 1951“ – наемодател и Дейзи 68 ЕООД – наемател, работещите при наемодателя лица имали право на достъп до кухненската част на отдаденото под наем помещение с оглед

собствените си нужди, предвид липсата на друго място с подобно предназначение на територията на имота, при спазване на необходимите изисквания и предписания, както и указанията от страна на наемателя. Тъй като А. В. е била в трудови правоотношения с НЧ „Витоша 1951“, когато ѝ е възлагано, като работеща в читалището, е ползвала кухнята на ресторанта и е миела чинии на служителите на читалището и гостите на председателя. Предвид изложеното, съдът е приел, че от попълнената от А. В. декларация, както и формално от миенето на чинии, което е извършвала в кухнята на заведението, не може да се обоснове категоричен извод за прстиране на труд без трудов договор срещу възнаграждение.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ изисква трудовият договор да се сключва в писмена форма. Нарушение на разпоредбата би имало, ако се установи полагане на труд от страна на работник или служител без да има сключен писмен договор с работодателя, т.е. ако страните осъществяват фактически правата и задълженията по едно трудово правоотношение, което обаче не почива на писмен трудов договор. В случая съществуването на трудово правоотношение между Дейзи 68 ЕООД и А. В. не е безспорно установено.

От събраните в хода на съдебното производство пред районния съд доказателства безспорно се установява единствено че А. В. е назначена по силата на трудов договор № 008/13.05.2020 г. в НЧ „Витоша 1951“ на длъжност „чистач/хигиенист“, с 8-часово работно време и трудово възнаграждение от 780 лв. според допълнително споразумение № 230/13.05.2020 г. В длъжностната ѝ характеристика са описани преките ѝ задължения, свързани с работата ѝ на хигиенист, както и допълнителни задължения, възложени от прекия ѝ ръководител, какъвто в случая е председателят на НЧ „Витоша 1951“. От събраните по делото доказателства е видно, че в допълнителните ѝ задължения се включва измиването на съдовете, в които служители от читалището се хранят, включително и когато се хранят в ресторанта, както и съдовете при посрещане на гости от председателя. Тази дейност В. следва да осъществява в кухненското помещение на ресторанта, тъй като на територията на читалището няма друго пригодено за дейността помещение. Полагайки подпис върху длъжностната си характеристика, В. се е съгласила с така възложената ѝ допълнителна функция, за която, видно от събраните по делото доказателства, същата е получавала допълнително възнаграждение от председателя на читалището.

Предвид изложеното, правилно СРС е приел, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, от които да се изведе категоричен извод, че А. В. е прстирала труд с работно време и трудово възнаграждение за дружеството Дейзи 68 ЕООД.

Настоящият касационен състав намира, че от страна на административнонаказващия орган не са ангажирани доказателства, установяващи по безспорен начин, че Дейзи 68 ЕООД е наело А. В. да извършва трудова дейност, поради което не се установява привлеченото към административнонаказателна отговорност дружество да е извършило вмененото му нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 КТ. В тежест на административнонаказващия орган е да докаже и подкрепи с доказателства твърденията и констатациите си относно извършеното административно нарушение, което в настоящия случай не е сторено. Не са представени доказателства, установяващи наличието на всички съществени елементи на трудовото правоотношение, а именно работно време, период, възнаграждение и др. Едва при установяване наличието на тези елементи може да се обоснове извод, че реално

лицето полага труд без да има сключен трудов договор в нарушение на императивните разпоредби на КТ. При наличието на спорни обстоятелства във връзка с престирането на работна сила, в тежест на наказващия орган е да изясни и установи същите, да направи преценка на фактите и едва тогава да обоснове извод защо приема, че е налице упражняването на труд по трудово правоотношение без сключен писмен трудов договор. Административнонаказателните разпоредби следва да се прилагат стриктно, което е от значение не само за защитата на наказаното лице, но и с оглед спазването на принципа на законосъобразност.

Отделно от горното, обективната съставомерност на деянието следва да е установена по безспорен и категоричен начин със събраните доказателства, което не е сторено. Значимостта на обществените интереси в областта на трудовото и осигурителното законодателство не следва да бъдат противопоставяни на правата на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, което има гарантираната от закона възможност в едно производство да наведе всички свои възражения и да представи доказателства, след което въз основа на съвкупното им разглеждане да се направи преценка дали да бъде издадено НП и с каква правна квалификация.

Доколкото от приобщените по делото доказателства не се установява безспорна фактическа обстановка, така както е описана в АУАН и НП и твърденията на контролните органи, то настоящата инстанция приема, че не е установено безспорно извършено нарушение, поради което недоказано остава фактическото основание на отговорността на ответника по касация.

Съобразно гореизложеното и поради липса на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение, в случая – 480 лв. Основателно е направеното от касатора възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1335 от 18.03.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 91/2024 г., по описа на Софийски районен съд, 3 състав
ОСЪЖДА дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на Дейзи 68 ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 480 /четиристотин и осемдесет/ лв., представляваща адвокатско възнаграждение за производството пред касационната инстанция.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: